

Těším se na Banžu

„Jé, opičí mláďata jsou tááák roztomilá! Proč nemůžu při odchovu Banži pomáhat *já?!*“ trucovala Františka. Vidličkou mučila své volské oko, jako kdyby ho chtěla potrestat za tuto do nebe volající nespravedlnost. Kulatýma, lískově hnědýma očima na mě upínela svůj pohled *nikdy-mi-nic-nedovolíte*, až mi jí bylo líto.

„To je úplně jednoduché. Protože ti je teprve pět let, takže jsi ještě moc malá a v opičím pavilonu bys způsobila víc škody než užitku,“ odpověděla jsem a chlácholivě ji hladila po hebkých vláskách.

„Ale já bych tam byla fakt hodná! Slibuju! A hodně bych pomáhala!“ fňukala prosebným hláskem.

„Až budeš mít víc zkušeností v zacházení se zvířaty, budeš moct také pomáhat. Uvidíš,“ pokračovala jsem. Jenže když si Františka něco vezme do hlavy, je téměř nemožné ji od toho odradit. Umíněně, doslova jako hladově klíště se přísaje ke své představě a nepustí se jí, dokud nedosáhne svého.

„Ale já *mám* zkušenost se zvířaty. Mám dvě morčata a chovám i stínky. Na to už jsi zapomněla?“ opáčila vzdorovitě.

„Chovat stínky je mnohem snazší než vyplplat opičí mládě. To už vážně musíš o primátech vědět hodně, abys neudělala žádnou chybu. O jejich zvycích, nemocech, co žerou a jak v divočině žijí v tlupách. Jaká tam panuje hierarchie a tak dále. Je toho tolik, na co se musí dbát. Prostě musíš mít ještě chvíli trpělivost. Až budeš starší, budeš moct pomáhat. Docela určitě,“ snažila jsem se ji utěšit.

„O kolik starší?“ zeptala se rozmrzele a strčila si do pusy rozsápané vajíčko.

Dobře jsem věděla, že pokud teď odpovím špatně, nebude přívalu dalších otázek konec.

„No už jen o trošku,“ kroutila jsem se jako dešťovka na suchu.

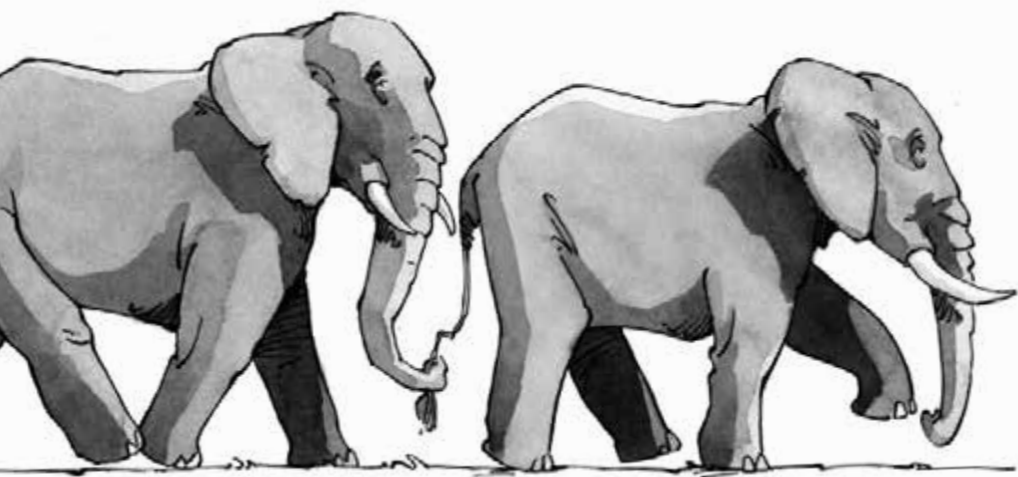
„Kolik je o trošku?“ nenechala se odbýt, jak jsem se obávala.

Usilovně jsem přemýšlela, jak se z téhle taškařice vyvléct, když vtom kolem otevřených dveří na terasu projížděli ošetřovatelé slonů na Wanže a Molly. Okamžitě lapili Františčinu pozornost, která za nimi hleděla s otevřenou pusou a vykulenýma očima.

I když sloni procházeli svou trasu každé ráno, sestřička se pohledu na ně stále nemohla nasytit. A já po pravdě řečeno také ne. Jak majestátně si vykračovali! Půvab a moudrost, kterou tito šedí obři vyzařovali, mě nevyhnutelně fascinovala.

Sloni jsou báječná zvířata! Kdyby mi někdo před pár měsíci řekl, že se kolem našeho stolu se snídaní budou každý den kolébat tito obrovští suchozemští savci, považovala bych ho za úplného blázna. Ale zoopark Zoo-Ráj se nehonosil jen čtyřmi velkolepými slony africkými, ale především největší záchrannou stanicí pro odchov opic na světě. A na to jsou všichni, kdo v zooparku pracují, velmi hrdí. Má velmi dobré jméno a od založení zde zachránili život sedmaosmdesáti opičím mláďatům. Bylo-li nějaké opičí mládě z jakékoliv země v ohrožení, když ho matka zapudila nebo zemřela, přivezli ho sem a tady ho ošetřovatelé s láskou a desítkami let zkušeností odkojili.

Banža bude osmaosmdesáté opičí mládě, které v zooparku Zoo-Ráj vyroste. Samozřejmě je to vždy velmi smutné, když se musí mládě oddělit od matky. A je jasné, že ošetřovatelé – je úplně jedno, v jaké zoologické zahradě nebo zooparku – udělají vše, co je v jejich silách, aby mládě mohlo zůstat u matky, tak jak to původně měla příroda v úmyslu. Ale někdy to prostě jinak nejde. Pokud nechtějí riskovat úmrtí potomka, zbývá jen umělý odchov.

Vždy, když bylo ohlášeno nové opičí mládě, zavládlo v zooparku velké vzrušení – horečnaté očekávání zachvátilo úplně každého. Dokonce i věčně do sebe ponořené mamce, která zrovna není známá nějakými bouřlivými výlevy emocí, planuly v očích zvláštní plamínky, když o Banžce mluvila. Od oddělení šelem až po areál se žirafami, na velbloudí farmě, v pavilonu Amazonie i v akváriu – pro všechny zaměstnance bude v následujících dnech odmítnuté opičí mládě VELKÉ téma.

Vždyť co také může být více vzrušující a roztomilejší než opičí mládě?! Ta kulatá černá očka, heboučkový chomáček srsti na hlavičce, maličké měkké ručičky. Tomu prostě nikdo nemůže odolat.

Té maličké bude právě jeden týden. Mamka mi prozradila, že neváží ani 2 500 gramů. Drobeček, dvě hrstičky štěstí! A na jejím odchovu se JÁ smím podílet: dávat jí lahvičky, přebalovat ji, hrát si s ní, mazlit a dát jí úplně

nejvíc lásky. Nic krásnějšího si neumím představit. Bude to mé první opičí adoptivní dítě a budou to ty nejužasnější prázdniny na světě, tím jsem si byla jistá už teď. Kdyby to ovšem zrovna nepadlo jméno Max.

A to už jsme u hrůzostrašného rubu té zlaté mince. Zrovna Max!! Tenhle Max sice ještě chodil do školy, ale chtěl se hned po jejím ukončení stát ošetřovatelem, a proto trávil každou volnou minutu v zoo, aby získal praxi. Miloval zvířata nade vše, stejně jako já. Ráno byl v práci první a večer odcházel jako poslední. Byl skutečně pilný. Potud v pohodě. Problém byl v tom, že si o sobě Max myslel, že je nejlepší. Ukázkový vejtaha. Všechno, co udělal, prodal jako hrdinský čin. I když šlo o obyčejné každodenní úkoly jako nakrájet zeleninu a ovoce pro opice nebo čištění ohrad, vždycky z toho dělal ohromnou věc. A všichni ho za to ještě chválili!

Já jsem se mohla přetrhnout a udřít, ale nic to neznamenalo, když byl nablízku on. Protože ON tak jako tak dělal všechno lépe. A byl tak jako tak mnohem pilnější. Když se objevil Max, nějak jsem byla najednou pro všechny neviditelná. On se naopak slunil v záplavě pozornosti a komplimentů.

Podle mě je jen mega trapný. Má stejně jako opičí mláďe nebo Gagarin tokový nějaký gen půvabu, kterému nemůže nikdo odolat. Já ho ale můžu vystát asi tak jako

bolení břicha. V jeho přítomnosti znejistím, začnu být roztřesená a plácát hlouposti nebo zrudnu ve tváři. Ne, člověku, který ve mně vyvolává tak nezdravé symptomy, se chci rozhodně vyhnout. Možná jsem na něho v pravém smyslu slova alergická. Je něco takového možné? Alergie na Maxe? Příležitostně se na to zeptám mamky nebo Míly.

V každém případě ho nemám ráda. To jsem ale jediná na světě. Max sem a Max tam. Moje mamka, moje sestra, Míla, ošetřovatelé a hlavně ošetřovatelky se z něho můžou zbláznit: „No není krásný? Jak je sladký! Oči modré jako moře, rozčepýřené slámově blond vlasy, do hněda opálené paže, ty jeho rozkošné pihy na nose! No není dokonalý? Je ohromující. Je úžasný. Je šarmantní. Ach. Závratný borec.“ Fujtajksl! A zrovna já musím od teď s panem Dokonalým spolupracovat. Každý den! Nechat se od něho komandovat a poučovat o světě! No super. Úplně mi zkazil radost z Banži!

Zeptat se mamky, jestli by péči o ni nechtěla svěřit někomu jinému než zrovna Maxovi, nemělo smysl. To jsem věděla. Naštvaně jsem si lokla čaje, který byl ještě příliš horký, a ke všemu jsem si ještě spálila jazyk. Práskla jsem hrníčkem zpátky na podšálek.

Ale bůh ví, že mamka má úplně jiné starosti a že by nehodila přes palubu celý rozpis služeb jen proto, že má

její „myška“ problém s Maxem. I když na sobě nedala nic znát, dobře jsem věděla, jak moc se musí se svou novou prací prát. Její předchůdce Petr Horák jí přenechal zoo, která už roky vykazovala ztráty, a ona si teď lámala hlavu s tím, jak to napravit. Nejvíc mamku rozčilovala skutečnost, že byl Petr Horák všemi oblíbený a zbožňovaný, přestože zoo málem přivedl ke krachu.

Není se co divit. Když jeho kolegové chtěli nový pavilon pro žirafy, vyslyšel jejich přání a nechal ho vystavět. Větší voliéra pro andulky – žádný problém. Zbrusu nový traktor, i když byl ten starý v perfektním stavu – prosím pěkně. Že kvůli tomu zoo hodně zadlužil, jako by mu bylo úplně jedno.

A moje mamka teď musela vyřešit, jak ten mrakodrap dluhů zase rozmontovat. Je jasné, že úsporná opatření nikdo v oblibě nemá. Takže pro mamku to nebyl jednoduchý začátek a ani v dohlednu to pro ni žádný med nebude. Tím spíš, že pluje v doposud neznámých vodách.

Ještě před několika měsíci byla zcela ponořena do světa želvušek medvíďátek. Po dlouhá léta zkoumala tyto fascinující prvky s neuvěřitelnými schopnostmi. Tihle frajeři pod mikroskopem vypadají jako mazliví medvídci – odtud jejich legrační název. Po staletí můžou být naprosto mrtví, například zmrzlí ve věčném ledu. A jedno-

ho dne, když led povolí, čiperně si to zas mašírují světem jakoby nic.

Teď se mamka musela vypořádat s nejrůznějšími mnohobuněčnými tvory a získat jejich důvěru – s lidmi z masa a krve. S celou tlupou ošetřovatelů, kurátorů, s kolegy z tiskového oddělení a marketingu, s místním zvěrolékařem, zahradníky, provozovateli restaurace v areálu a tak dále a tak dál. Věděla jsem, že to pro mamku vůbec není snadný úkol. Marie Franková, uzavřená vědkyně, nesla nyní zodpovědnost za zvířata nejrůznějších druhů s nejpodivuhodnějšími způsoby života. A málokdo tady v zoo věřil, že to dokáže.

Ale já vím, že je v mojí mamce, i když někdy působí trochu roztržitě, mnohem víc, než si ostatní myslí. Míla by teď jistě řekla...

Kruci! Míla! Jako bych dostala ránu do palice. Vrhla jsem pohled na kuchyňské hodiny. Už půl hodiny na mě čekala u surikat. Zprudka jsem vyskočila a nešťastně vrazila do stolu, až všechny talíře poskočily, zamumlala omluvu, zavolala Gagiho, vlepila Františce a mamce rychlého hudlana na čelo a byla jsem pryč.

Max a Banža. Mílu mé „štěstí“ určitě pobaví.